

УДК 343.98

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2019.11.50>**Сергій Князев,**

канд. юрид. наук,

здобувач Національної академії внутрішніх справ

ВЗАЄМОДІЯ СЛІДЧОГО ЗІ СПІВРОБІТНИКОМ ОПЕРАТИВНОГО ПІДРОЗДІЛУ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Стаття містить дослідження проблемних питань взаємодії слідчого та співробітника оперативного підрозділу під час проведення НСРД і пропозиції щодо вдосконалення такої взаємодії. У статті на основі аналізу нормативно-правових актів визначено напрями взаємодії слідчого та співробітника оперативного підрозділу у кримінальному провадженні, зокрема: у рамках виконання доручень слідчим уповноваженим співробітником оперативного підрозділу; у складі слідчо-оперативної групи; шляхом залучення слідчим уповноваженого співробітника оперативного підрозділу до проведення НСРД. На основі аналізу практики взаємодії слідчого зі співробітником оперативного підрозділу під час проведення НСРД визначено повноваження співробітника оперативного підрозділу у процесі такої взаємодії, зокрема, щодо: виконання доручення про проведення НСРД; інформування слідчого про необхідність проведення інших НСРД; повідомлення прокурора про проведення конкретних НСРД; надання допомоги у проведенні НСРД шляхом використання спеціальних знань тощо. Наголошено, що співробітник оперативного підрозділу може надати слідчому інформацію, якими саме засобами можна одержати відповідні дані, докази, а також щодо необхідності попереднього або паралельного проведення інших процесуальних дій з метою належного та ефективного проведення НСРД. Визначено, що з метою покращення взаємодії слідчого та співробітника оперативного підрозділу слід на законодавчому рівні закрити право співробітника оперативного підрозділу ініціювати проведення НСРД та інших процесуальних дій, а на відомчому – розробити порядок спільного проведення НСРД слідчим та співробітником оперативного підрозділу. Зроблено висновок, що взаємодія слідчого та співробітника оперативного підрозділу є одним із важливих, ефективних, а інколи проблемних напрямів діяльності уповноважених осіб у процесі проведення НСРД під час досудового розслідування кримінального провадження. І лише цілеспрямована й системна робота слідчого та співробітника оперативного підрозділу під час проведення НСРД дасть змогу ефективно використовувати можливості обох суб'єктів у процесі перевірки та збирання доказів негласними засобами.

Ключові слова: співробітник оперативного підрозділу, слідчий, негласна слідча (розшукова) дія, доручення, злочин.

Постановка проблеми. З набранням чинності Кримінальним процесуальним кодексом (далі – КПК) України [1] особливого значення набуло запровадження в кримінальне процесуальне законодавство інституту негласних слідчих (розшукових) дій (далі – НСРД) (глава 21 КПК України), що зумовило зміни і доповнення до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність».

Такі нововведення актуалізували питання подальшого законодавчого унормування і відомчого (міжвідомчого) регулювання взаємодії органів слідства та оперативних підрозділів, зокрема, щодо чіткого визначення підстав і порядку проведення, оформлення та використання як на досудових стадіях, так і безпосередньо в суді результатів НСРД, а також взаємодії слідчого та співробітників оперативного підрозділу під час їх проведення.

Стан дослідження. Зазначене спричинене насамперед можливістю використання в доказуванні матеріалів, одержаних у процесі застосування негласних засобів фіксації, на тих самих підставах, що й слідчих (розшукових) дій. Адже заходи, що проводяться в межах оперативних справ, не мають юридичного закріплення в законодавчих актах, на чому неодноразово наголошували практики та науковці, які досліджували відповідну тематику (М. Л. Грібов, М. А. Погорельський, Ю. Ю. Орлов, Д. Б. Сергєєва, В. І. Фаринник, С. С. Чернявський та ін.), зокрема, під час підготовки нових редакцій проектів законів України «Про оперативно-розшукову діяльність» (2010 та 2015 рр.) [2; 3]. Адже до внесення відомостей до ЄРДР проведення НСРД за КПК України заборонено. За таких умов єдиним дієвим механізмом протидії вчиненню кримінальних правопорушень

залишається ОРД, яка здійснюється відповідно до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність».

Виклад основного матеріалу. Як результат, матеріали, одержані в межах оперативно-розшукових справ, здебільшого використовуються як підстава для початку кримінального провадження. Оперативний працівник, одержуючи інформацію про особу або групу осіб, які готують вчинення кримінального правопорушення або його вчинили, в разі загрози життю і майну працівників суду та правоохоронних органів у зв'язку з їхньою службовою діяльністю самостійно ініціює проведення комплексу заходів, спрямованих на виявлення вчиненого діяння. Зібравши достатньо інформації, яка підтверджує причетність особи чи групи осіб до готування чи вчинення кримінального правопорушення, оперативний працівник відображає всі ці відомості в рапорті, який надсилає (безпосередньо доповідає) начальникові органу поліції (керівникові слідчого підрозділу) для прийняття рішення. Начальник органу поліції (керівник слідчого підрозділу) дає доручення про відповідну його реєстрацію. За результатами розгляду рапорту керівник органу досудового розслідування визначає попередню правову кваліфікацію та доручає слідчому розпочати досудове розслідування (ст. 39, 214 КПК України). Після ж внесення відомостей до ЄРДР та виконання інших вимог слідчий надає доручення оперативному працівнику на проведення НСРД.

До того ж співробітники оперативних підрозділів, з огляду на наявні уміння, навички і знання, мають можливість з власної ініціативи здобути шляхом проведення негласної роботи докази (відомості), за допомогою яких слідчий може перевірити або зібрати докази під час формування підозри й обвинувачення. Можливість самостійного проведення слідчим НСРД сприятиме процесуальній економії, оскільки слідчий у деяких випадках звільняється від дачі доручень оперативним підрозділам й очікування на їх розгляд та результати проведення. Між тим самостійне проведення слідчим таких НСРД, як, наприклад, контроль за вчиненням злочину (контрольована поставка, контрольована та оперативна закупка, спеціальний слідчий експеримент, імітування обстановки злочину), задля виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації практично неможливе.

Відсутність чіткого унормування засад і порядку взаємодії слідчих та оперативних працівників у здійсненні заходів оперативно-розшукового характеру без визначення

між ними «зворотних зв'язків» загрожує порушенням законності й розголошенням службової таємниці. Наведені аспекти актуалізують проблематику взаємодії слідчого та співробітника оперативного підрозділу під час проведення НСРД.

Мета наукової статті полягає в дослідженні проблемних питань взаємодії слідчого та співробітника оперативного підрозділу під час проведення НСРД і наданні пропозицій щодо вдосконалення такої взаємодії. З урахуванням наведеної мети завданням наукової публікації є дослідження напрямів правового регулювання взаємодії слідчого та співробітника оперативного підрозділу під час проведення НСРД.

Вагомий внесок у дослідження проблемних питань, пов'язаних із взаємодією слідчого та співробітника оперативного підрозділу, зробили О. М. Бандурка, О. В. Капліна, О. Ю. Татаров, В. В. Топчій, Л. Д. Удалова, В. І. Фаринник, С. С. Чернявський, О. Г. Шило та ін. Проте в більшості наукових праць розглядаються питання взаємодії слідчого та співробітника оперативного підрозділу з огляду на повноваження слідчого під час проведення НСРД. Водночас залишаються не досить розкритими питання повноважень співробітника оперативного підрозділу під час такої взаємодії.

Виклад основного матеріалу. В умовах розвитку організованої та професійної злочинності для досягнення вагомих результатів у боротьбі з нею від правоохоронних органів очікується більш ефективна робота щодо протидії злочинним виявам, що передбачає якісно новий рівень організації взаємодії органів досудового розслідування, оперативних підрозділів та уповноважених осіб інших служб поліції під час виявлення і розслідування кримінальних правопорушень. Саме кримінальні процесуальні відносини таких суб'єктів в оновленому правовому полі й формують взаємозумовлений зв'язок, необхідний для виконання завдань кримінального провадження.

Взаємодія слідчого та співробітника оперативного підрозділу в процесі розкриття і розслідування кримінальних правопорушень є найбільш поширеним і важливим видом правовідносин у сфері кримінального судочинства. Така діяльність, безперечно, є необхідною умовою успішного досягнення повного, швидкого та неупередженого досудового розслідування кримінального провадження, а також встановлення всіх обставин вчинення кримінального правопорушення.

На підтвердження цього висловлюється слухна думка про те, що взаємодія між слід-

чим і працівником оперативного підрозділу є ефективною в разі, якщо вони особисто між собою досягнуть взаєморозуміння щодо розслідування конкретного кримінального провадження [10, с. 72]. Утім на практиці виникає проблема своєчасності та повноти проведення процесуальних дій, у тому числі НСРД, коли співробітник оперативного підрозділу чекає доручення від слідчого, а потім слідчий чекає його виконання. Водночас в органах Національної поліції проводиться експеримент щодо впровадження інституту детективів, які будуть уповноважені виконувати оперативно-розшукові та кримінально-процесуальні функції [4–7]. Наведений експеримент надає можливість уповноваженій особі самостійно проводити НСРД без залучення до їх виконання оперативного підрозділу.

За таких умов детективи виконуватимуть оперативно-розшукові та процесуальні дії, що не потребують спеціальних умінь та навичок, наприклад використання технічних засобів, а виконання «специфічних функцій» (встановлення технічних засобів, контроль телефонних розмов тощо) покладатиметься на інших уповноважених суб'єктів. Натомість відсутність законодавчого підкріплення (крім детективів підрозділів Національного антикорупційного бюро України, які вперше як інститут саме детективів закріплено в Україні) не дає змоги повною мірою використовувати повноваження під час проведення оперативно-розшукової та кримінально-процесуальної діяльності.

Взаємодію слідчого та співробітника оперативного підрозділу науковці розглядають у процесуальній та організаційній (непроцесуальній) формах (О. В. Грибовський, О. Ю. Татаров, В. В. Топчій, Л. Д. Удалова та ін.), у тому числі під час проведення НСРД. Учені зазначають, що взаємодія може бути епізодичною і тривалою [11, с. 349]. На думку О. М. Сали, взаємодія слідчого та співробітника оперативного підрозділу у процесі проведення НСРД може бути під час досудового розслідування тяжких або особливо тяжких злочинів, латентних злочинів, злочинів минулих років, установлення місцезнаходження особи підозрюваного [12, с. 145].

Отже, взаємодія слідчого та співробітників оперативного підрозділу під час проведення НСРД здійснюється у процесі досудового розслідування кримінального провадження, у тому числі встановлення місцезнаходження особи. У нашому ж розумінні досліджуваного питання взаємодія між слідчим та співробітником оперативного підрозділу під час проведення НСРД потрібно розглядати за напрямками їхньої взаємодії. На наше переконання, напрями взаємодії вклю-

чають як процесуальні, так і непроцесуальні форми взаємодії.

Ми поділяємо думку про те, що фундаментом взаємодії слідчого зі співробітниками оперативних підрозділів є норми кримінального процесуального закону [11, с. 348], а вже інші законодавчі та підзаконні акти деталізують окремі питання взаємодії. Так, системний аналіз нормативних актів, якими закріплено взаємодію слідчого та співробітника оперативного підрозділу під час проведення НСРД, а саме статей 40, 41, 99, 246–275, 280 КПК України [1], статті 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» [8], Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні й розслідуванні (далі – Інструкція) [9] та інших нормативних актів, надає можливість виокремити три напрями взаємодії вказаних суб'єктів під час проведення НСРД, зокрема:

- надання слідчим доручення на проведення процесуальних дій та його виконання уповноваженим співробітником оперативного підрозділу;
- взаємодія слідчого та співробітника оперативного підрозділу у складі слідчо-оперативної групи;
- залучення слідчим уповноваженого співробітника оперативного підрозділу до проведення НСРД.

Розглянемо більш детально напрями взаємодії слідчого та співробітника оперативного підрозділу, що стосуються проведення НСРД.

Надання доручення слідчим та його виконання уповноваженим співробітником оперативного підрозділу є найбільш поширеною співпрацею між вказаними суб'єктами, яка, на думку науковців, є епізодичною та починається з моменту отримання доручення і закінчується після його виконання в зазначений у дорученні строк [11, с. 349], а в разі неможливості своєчасного виконання доручення продовження строку його виконання письмово погоджується зі слідчим, який дав доручення [9].

Наведений напрям взаємодії відповідає положенням статей 40–41 КПК України [1] та статті 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» [8], відповідно до яких слідчий має право дати доручення на проведення НСРД, а співробітник оперативного підрозділу зобов'язаний виконати це доручення. Співробітник оперативного підрозділу не має права здійснювати процесуальні дії у кримінальному провадженні з власної ініціативи або звертатися з клопотаннями до

слідчого судді чи прокурора (ч. 2 ст. 41 КПК України) [1]. У разі виявлення обставин, які мають значення для кримінального провадження або вимагають нових процесуальних рішень слідчого, уповноважений оперативний підрозділ зобов'язаний повідомити слідчого [16].

Звернемо увагу, що за таких обставин не допускається надання слідчим оперативному підрозділу (працівнику оперативного підрозділу – члену слідчо-оперативної групи) неконкретизованих доручень та доручень без встановленого строку їх виконання (Інструкція) [9].

За таких умов правильною є думка, що співробітник оперативного підрозділу, у разі необхідності, під час виконання доручення інформує слідчого про доцільність проведення іншої НСРД, останній приймає рішення про необхідність її проведення у встановленому законом порядку і проводить її сам або надсилає доручення для її проведення співробітнику оперативного підрозділу [11, с. 353; 12, с. 158 159]. Проте відповідного процесуального права співробітники оперативного підрозділу не мають.

У цьому контексті С. С. Терещук, досліджуючи питання виконання доручення співробітником оперативного підрозділу під час проведення НСРД, запропонував розширити повноваження співробітника оперативного підрозділу й надати можливість за дорученням слідчого ініціювати проведення НСРД [13, с. 161]. Натомість А. А. Щадило пропонує закріпити право співробітника оперативного підрозділу надавати слідчому пропозиції щодо проведення конкретних НСРД

Якщо проаналізувати зарубіжний досвід, досить показовою є практика проведення негласних дій під час досудового розслідування у Республіці Казахстан (у КПК цієї країни також закріплено інститут негласних слідчих дій). Зокрема, у статтях 233 234 КПК Республіки Казахстан передбачено, що рішення про проведення негласної слідчої дії (винесення вмотивованої постанови) приймає слідчий або особа, якій доручено її проведення, а у визначених випадках – слідчий суддя за ініціативи слідчого чи іншої уповноваженої особи (за КПК Республіки Казахстан слідчий суддя санкціонує відповідну постанову) [15].

Запровадження відповідних новацій в українське законодавство певним чином унормували би право співробітника оперативного підрозділу ініціювати проведення НСРД, їх проведення у тому числі із застосуванням негласних засобів, а також надали можливість слідчому сконцентрувати свої зусилля на одержання результатів гласними засобами.

Отже, у процесі виконання доручення щодо проведення НСРД співробітник оперативного підрозділу уповноважений виконувати таке доручення та інформувати слідчого про необхідність проведення інших НСРД.

Наступний напрям, що будемо досліджувати, – взаємодія слідчого та співробітника оперативного підрозділу у процесі проведення НСРД у складі слідчо-оперативної групи.

Слідчо-оперативні групи необхідні для забезпечення належної й ефективної взаємодії слідчого та співробітника оперативного підрозділу [10, с. 78; 17, с. 54], створюються із дотриманням визначених законом принципів [10, с. 78]. Така взаємодія, безперечно, здійснюється у процесі досудового розслідування конкретного кримінального провадження у тому числі щодо зупинених кримінальних проваджень. Останніми роками досвід розслідування злочинів груповим методом (тобто у складі слідчо-оперативної групи) значно збагатився [18, с. 220]. Це спричинено наявністю нових процесуальних засобів збирання доказів слідчим у взаємодії зі співробітником оперативного підрозділу.

Взаємодія слідчого та співробітника оперативного підрозділу у складі слідчо-оперативної групи є довготривалою і, як правило, організовується з початку розслідування (у цьому випадку оперативне супроводження забезпечується протягом здійснення кримінального провадження) [11, с. 349].

Головним складником даного напрямку є надання та виконання доручення про проведення НСРД, а з урахуванням положень Інструкції виконання доручення покладається виключно на співробітника оперативного підрозділу, який є членом слідчо-оперативної групи [9]. Проте, безперечно, діяльність слідчо-оперативної групи здійснюється на підставі планів проведення слідчих (розшукових) дій та НСРД, у яких відображаються слідчі версії учинення кримінального правопорушення, конкретні виконавці й терміни виконання [11, с. 352]. Розроблення цього плану здійснюється з урахуванням наданих обґрунтованих пропозицій усіх працівників, що входять до складу слідчо-оперативної групи [9], у тому числі пропозицій співробітника оперативного підрозділу щодо проведення НСРД. Працівники оперативного підрозділу, включені до складу слідчо-оперативної групи, самостійно надають слідчому обґрунтовані пропозиції щодо необхідності проведення конкретних НСРД [9].

Спільна діяльність слідчого та співробітника оперативного підрозділу у складі

слідчо-оперативної групи є системною та ефективною співпрацею під час проведення НСРД, оскільки слідчий, з урахуванням запланованих процесуальних дій, відповідає за одержання доказів гласними засобами, а співробітник оперативного підрозділу – негласними. Водночас певною недосконалістю є відсутність у співробітника оперативного підрозділу права самостійно звертатися з клопотанням про проведення НСРД, адже слідчому з об'єктивних причин потрібно «відволікатися» на технічний складник підготовки та звернення з клопотанням до слідчого судді з подальшим наданням відповідного доручення співробітнику оперативного підрозділу – члену слідчо-оперативної групи.

Отже, у процесі взаємодії співробітника оперативного підрозділу та слідчого у складі слідчо-оперативної групи під час проведення НСРД на співробітника оперативного підрозділу покладається обов'язок виконання доручення про проведення НСРД як члена слідчо-оперативної групи, а також досить вагоме право надання пропозицій щодо проведення конкретних НСРД під час розроблення плану дій слідчо-оперативною групою щодо досудового розслідування кримінального провадження.

Досліджено також взаємодію слідчого та співробітника оперативного підрозділу під час залучення співробітника оперативного підрозділу слідчим до проведення НСРД. При цьому вважається, що залучення співробітника оперативного підрозділу в порядку, передбаченому ч. 6 ст. 246 КПК України, передбачає надання доручення слідчим уповноваженому підрозділу на проведення НСРД. У нашому ж розумінні ч. 6 ст. 246 КПК України передбачає залучення відповідної особи (як приклад, співробітника оперативного підрозділу) шляхом винесення постанови в порядку, передбаченому ст. 110 КПК України, з метою надання допомоги під час проведення НСРД. При цьому співробітник оперативного підрозділу надає безпосередню допомогу з використанням відповідних навичок та умінь, необхідних під час проведення НСРД. Вказану уповноважену особу може бути допитано як свідка у тому числі зі збереженням у таємниці відомостей про цю особу та із застосуванням щодо неї відповідних заходів безпеки [1]. Також, якщо співробітник оперативного підрозділу за наявності спеціальних знань залучається до проведення НСРД як спеціаліст, то він користується повноваженнями слідчого, передбаченими ст. 71 КПК України.

Для успішного проведення НСРД слідчий повинен чітко визначити, які саме фак-

тичні дані він зможе віднайти за допомогою НСРД та які засоби, передбачені законодавством, йому необхідно застосувати в конкретному випадку проведення НСРД, а також які спеціальні засоби необхідно використовувати та (або) навички й уміння службових осіб оперативних підрозділів щодо задіяння спеціальних засобів або ж виконання ними певних оперативних дій [17, с. 45]. При цьому співробітник оперативного підрозділу може надати слідчому інформацію, якими саме засобами можна одержати відповідні дані, докази, а також щодо необхідності попереднього або паралельного проведення інших процесуальних дій з метою належного та ефективного проведення НСРД.

У науковій літературі досить ґрунтовно досліджено питання видів допомоги оперативних підрозділів слідчому під час проведення НСРД у процесі виявлення, припинення та досудового розслідування кримінальних проваджень; це, зокрема: безпосередня участь у проведенні НСРД (участь в оперативній комбінації впродовж здійснення контролю за вчиненням злочину (контрольована поставка, контрольна та оперативна закупка, спеціальний слідчий експеримент, імітування обстановки злочину); виконання спеціального завдання під час упровадження в організовану групу чи злочинну організацію під легендою прикриття з метою викриття її протиправної діяльності; профілактика і припинення порушень порядку під час провадження НСРД (оточування й охорона місця, приміщення або іншого володіння особи, де проводяться НСРД); застосування спеціальних знань працівниками оперативних та оперативно-технічних підрозділів, які беруть участь у проведенні НСРД як фахівці [19, с. 251-252].

З огляду на наведене, досить показовою є практика залучення уповноваженої особи до проведення негласних дій у КПК Латвійської Республіки. Так, ст. 216 КПК Латвійської Республіки передбачено, якщо до проведення спеціальної слідчої дії залучається інша особа або спеціалізована державна установа, то її представник складає звіт, який разом з одержаними матеріалами надсилається особі, яка спрямовує процес (за КПК Латвійської Республіки особа, яка спрямовує процес, – це уповноважена особа, яка здійснює розслідування злочинів), а за результатами вивчення звіту та інших матеріалів особою, яка спрямовує процес, складається протокол [20].

Отже, у процесі залучення співробітника оперативного підрозділу слідчим до про-

ведення НСРД на співробітника оперативного підрозділу покладається повноваження надання допомоги у проведенні НСРД з урахуванням наявних у слідчого спеціальних знань та навичок.

Ми поділяємо думку, що під час роботи слідчого та оперативного працівника необхідна не лише спільна, узгоджена діяльність під час розслідування кримінальних проваджень, що спрямована на використання методів і засобів, властивих цим суб'єктам, із чітким розподілом повноважень між ними, а й конкретика щодо проведення процесуальних дій для співробітника оперативного підрозділу [18, с. 220].

Висновки

Взаємодія слідчого та співробітника оперативного підрозділу є одним із важливих, ефективних, а інколи проблемних напрямів діяльності уповноважених осіб у процесі проведення НСРД під час досудового розслідування кримінального провадження. І лише цілеспрямована й системна робота слідчого та співробітника оперативного підрозділу під час проведення НСРД дасть змогу ефективно використовувати можливості обох суб'єктів у процесі перевірки та збирання доказів негласними засобами.

Пропонуємо з метою покращення взаємодії слідчого та співробітника оперативного підрозділу на законодавчому рівні закріпити право співробітника оперативного підрозділу ініціювати проведення НСРД та інших процесуальних дій, а на відомчому – розробити порядок спільного проведення НСРД слідчим та співробітником оперативного підрозділу.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI. *Голос України*. 2012. № 90 91.
2. Про оперативно-розшукову діяльність : проект Закону (реєстр. № 2134 від 13.06.2008), внесенний народним депутатом України Г. Г. Москалем.
3. Про оперативно-розшукову діяльність : проект Закону (реєстр. № 4778 від 03.06.2016. URL: <http://w1.c1.rada.gov.ua>. (дата звернення: 20.10.2019).
4. Князев С. Метою експерименту з упровадження інституту детективів є зменшення бюрократичної складової у роботі поліції. *Урядовий портал*. 22 листопада 2017. URL: <https://www.kmu.gov.ua>. (дата звернення: 20.10.2019).
5. Князев С. Проект щодо об'єднання функцій слідчих та оперативників – це не реформа заради реформи. Консультативна місія Європейського Союзу (КМЕС) в Україні (15 вересня

2017). URL: www.euam-ukraine.eu. (дата звернення: 20.10.2019).

6. Князев С. У восьми регіонах України впроваджені пілотні проекти поліцейських детективів. *МВС України*. 15.06.2017. URL: <https://mvs.gov.ua>. (дата звернення: 20.10.2019).

7. В Україні з'являться поліцейські детективи. ZN UA. 29 червня 2017. URL: <https://dt.ua>. (дата звернення: 22.10.2019).

8. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18.02.1992 № 2135-XII. *Голос України*. 1992. № 56.

9. Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні : наказ МВС України від 07.07.2017 № 575. URL: <https://zakon.rada.gov.ua>. (дата звернення: 20.10.2019).

10. Абламський С. Є., Юхно О. О., Лук'яненко Ю. В. Взаємодія слідчого з іншими органами і підрозділами при розкритті та розслідуванні кримінальних правопорушень : навчальний посібник / за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. О. О. Юхна. Харків, 2017. 152 с.

11. Сорока С. О., Римарчук Г. С. Взаємодія слідчого із співробітниками інших підрозділів під час досудового розслідування. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія «Юридичні науки». 2015. № 825. С. 347-354. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnulpurn_2015_825_59. (дата звернення: 10.10.2019).

12. Сало О. М. Реалізація повноважень керівником органу досудового розслідування при проведенні НСРД : дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.09. Київ, 2018. 241 с.

13. Терещук С. Процесуальні особливості запровадження НСРД у кримінальному провадженні. *Jurnalul juridic national: teorie i practica*. 2017. № 1 (Februarie). С. 159-161. URL: <http://dspace.univd.edu.ua>. (дата звернення: 12.10.2019).

14. Щадило А. А. Правові та організаційні засади діяльності оперативних підрозділів у кримінальному судочинстві України : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ: КНУ ім. Тараса Шевченка, 2016. 244 с.

15. Уголовно-процесуальний кодекс Республіки Казахстан от 04.07.2014 № 231-V ЗПК. URL: <https://online.zakon.kz>. (дата звернення: 21.10.2019).

16. Про затвердження Інструкції про організацію проведення НСРД та використання їх результатів у кримінальному провадженні : спільний наказ Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 16.11.2012 № 114/1042/516/1199/936/1687/5. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/v0114900-12> (дата звернення: 22.10.2019).

17. Бойко О. П., Кобзар О. Ф., Рогальська В. В., Черняк Н. П. Організація взаємодії підрозділів Національної поліції під час проведення досудового розслідування : навчальний посібник. Дніпро: ДДУВС, 2017. 84 с.

18. Яковлев О. Взаємодія слідчого з оперативними підрозділами під час проведення слідчих (розшукових) дій. *Науковий часопис Наці-*

ональної академії прокуратури України. 2017. № 1. С. 218-224.

19. Грибовський О.В. Взаємодія оперативних і слідчих підрозділів під час виявлення, припинення та розслідування неправомірної вигоди. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2015. № 1. С. 246-254.

The purpose of the article is to investigate the problematic issues of interaction between the investigator and the officer of the operational unit during the UIWA and to provide suggestions on how to improve such interaction. In the article, on the basis of the analysis of normative legal acts, the directions of interaction of the investigator and the employee of the operative unit in criminal proceedings are determined, in particular in the framework of execution of the tasks by the investigating authorized officer of the operative unit; within the Investigation Task Force; by engaging the investigative officer of the operational unit with the investigator to conduct the UIWA. Based on the analysis of the practice of interaction of the investigator with the employee of the operational unit during the UIWA, the authority of the officer of the operational unit in the process of such interaction was determined, in particular, regarding the execution of the UIWA instruction; informing the investigator of the need for other UIWAs; notification of the prosecutor about the specific UIWA; assisting with the NSRF through the use of specialized knowledge, etc. It is emphasized that the officer of the operational unit can provide the investigator with information by what means the relevant data, evidence can be obtained, as well as on the need for preliminary or parallel carrying out of other procedural actions in order to conduct the UIWA properly and effectively. It is determined that in order to improve the interaction between the investigator and the operative unit officer, the right of the operative unit officer to initiate the UIWA and other procedural actions should be enshrined at the legislative level, and the departmental - to develop the procedure for joint investigation of the UIWA investigative officer and the employee. It is concluded that the interaction of the investigator and the officer of the operational unit is one of the important, effective and sometimes problematic directions of the activity of authorized persons in the process of UIWA during the pre-trial investigation of criminal proceedings. Only the purposeful and systematic work of the investigator and the staff of the operational unit during the UIWA will enable the effective use of the capabilities of both subjects in the process of verification and gathering of evidence by non-public means.

Key words: employee of the operational unit, investigator, unspoken investigative (search) action, warrant, crime.